

Med udgangspunkt i Sikkerhedsrådets resolution (1322 af 7. oktober 2000) om situationen i Mellemøsten bestræbte EU sig således på at opnå en tekst, der var balanceret og ikke kun rummede en fordømmelse af den israelske voldsanvendelse. Dette lykkedes desværre ikke i tilstrækkeligt omfang. Resolutionen gik således på dette punkt længere end Sikkerhedsrådets resolution. Den efterfølgende afstemning viste klart et stort antal medlemslandes betænkelighed ved ensidigt at kritisere den ene af parterne. Danmark afstod således på linie med blandt andet Norge, Sverige, Canada, Holland, Italien, Tyskland, Storbritannien og de central- og øst-europæiske lande.

Regeringen finder det vigtigt, at parterne nu ser fremad. Begge parter må indstille volden, således at fredsforhandlingerne kan bringes tilbage på sporet. Hvem der er skyld i volden skal, ifølge Sharm el-Sheikh-forståelsen, kortlægges i en såkaldt fact-finding undersøgelse.

Spm. nr. S 325

Til udenrigsministeren (31/10 2000) af:
Keld Albrechtsen (EL):

»Vil udenrigsministeren redegøre for, hvilke ændringer af resolutionsteksten Danmark arbejdede for i forbindelse med behandlingen af resolutionsforslaget i FN's generalforsamling, der fordømte Israels voldelige fremfærd over for palæstinenserne i de besatte områder?«

Svar (9/11 2000)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Under drøftelserne af resolutionen arbejdede man fra dansk og EU's side for en balancering af teksten, blandt andet af operative paragraf 2, således at der både blev tale om en fordømmelse af den israelske og palæstinensiske voldsanvendelse. Desværre lykkedes det ikke fuldt ud at komme igennem med disse ændringsforslag.

Der henvises i øvrigt til svar på spørgsmål S 324.

Spm. nr. S 326

Til udenrigsministeren (31/10 2000) af:
Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren oplyse om det er dansk politik, at Israel skal leve op til FN-resolutionerne 181 og 194?«

Svar (9/11 2000)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): På FN's generalforsamling i november 1947 blev der vedtaget en plan for Palæstinas deling (resolution 181). Delingsplanen lagde op til etableringen af henholdsvis en uafhængig arabisk og en uafhængig jødisk stat i det tidligere britiske mandat område. Blandt andet USA, Sovjetunionen og de fleste europæiske lande, herunder Danmark, stemte for delingsplanen, mens en række arabiske lande stemte imod.

Fra dansk side stemte man ligeledes for FN's generalforsamlings resolution 194 fra december 1948, der blandt andet fastslog, at de palæstinensiske flygtninge, der ønskede at vende hjem og leve i fred med deres naboer, havde ret hertil, og at dem, der ikke ønskede at vende hjem, havde ret til erstatning for deres ejendom.

Siden staten Israels dannelse i 1948 har udviklingen i regionen afstedkommet nye FN-resolutioner. Efter Mellemøsten-krigen i 1967 vedtog Sikkerhedsrådet i november 1967 en resolution (resolution 242), der blandt andet pålægger Israel at trække sig tilbage fra områder, de besatte i 1967, herunder fra Vestbredden og Gaza. Efter krigen i oktober 1973 vedtog Sikkerhedsrådet på ny en resolution (resolution 338), hvori man kraftigt henstillede, at resolution 242 blev fulgt.

I Oslo-aftalerne fra henholdsvis 1993 og 1995 enedes Israel og palæstinenserne om et fælles grundlag for de videre forhandlinger i fredsprocessen. I grundlaget fastslår parterne, at forhandlingerne om endelig status skal baseres på Sikkerhedsrådsresolutionerne 242 og 338.

Efter Danmarks og EU's opfattelse indebærer en retfærdig, varig og samlet fred blandt andet anerkendelse af palæstinenserens ret til en egen stat samt en løsning af flygtningespørgsmålet. Danmark vil gennem EU og FN fortsat bistå parterne med at finde løsninger på fredsprocessens udestående problemer baseret på dette grundlag.